

Il dialogo dei servi

Ar. Eq. 1-70

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταῖ.
κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἔξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις. 5

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων
αὐταῖς διαβολαῖς.

ΟΙ. Α ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;

ΟΙ. Β κακῶς καθάπερ σύ.

ΟΙ. Α δεῦρο δὴ πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον.

ΟΙ. ΑΒ μυμῦ μυμῦ μυμῦ μυμῦ μυμῦ μυμῦ. 10

ΟΙ. Α τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινα
σωτηρίαν νῶν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;

ΟΙ. Β τίς οὖν γένοιτ' ἄν;

ΟΙ. Α λέγε σύ.

ΟΙ. Β σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
ἵνα μὴ μάχωμαι.

ΟΙ. Α μὰ τὸν Ἀπόλλω ἴγῳ μὲν οὐ.
ἀλλ' εἰπέ θαρρῶν, εἶτα κἀγὼ σοὶ φράσω. 15

ΟΙ. Β ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. πῶς ἂν οὖν ποτε
εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς; —
πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἀμὲ χρῆ λέγειν;

ΟΙ. Α μὴ μοί γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδικίσης·
ἀλλ' εὐρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου. 20

ΟΙ. Β λέγε δὴ μο — λω — μεν ξυνεχῆς ὡδι ξυλλαβῶν.

ΟΙ. Α καὶ δὴ λέγω· μολωμεν.

ΟΙ. Β ἐξόπισθέ νυν
αὐ — το φάθι τοῦ μολωμεν.

ΟΙ. Α αὐτο.

ΟΙ. Β πάνυ καλῶς.

ὥσπερ δεφόμενός νυν ἀτρέμα πρῶτον λέγε
τὸ μολωμεν, εἶτα δ' αὐτο, κᾶτ' ἐπάγων πυκνόν. 25

ΟΙ. Α μολωμεν αὐτο μολωμεν αὐτομολῶμεν.

ΟΙ. Β ἦν,
οὐχ ἡδύ;

ΟΙ. Α νῆ Δία· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι
δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν.

ΟΙ. Β τί δαί;

ΟΙ. Α ὅτι τὸ δῆμα δεφομένων ἀπέρχεται.

ΟΙ. Β κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῶν,
θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας. 30

ΟΙ. Α ποῖον βρέτας <ἰτέον> ἔτεδον; ἡγεῖ γὰρ θεούς;

ΟΙ. Β ἔγωγε.

ΟΙ. Α	ποιῶ χρώμενος τεκμηρίω;	
ΟΙ. Β	ὀτιῆ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ'. οὐκ εἰκότως;	
ΟΙ. Α	εὖ προσβιβάζεις μ'. ἀλλ' ἑτέρα πη σκεπτέον. βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;	35
ΟΙ. Β	οὐ χεῖρον· ἐν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποεῖν, ἦν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασιν.	
ΟΙ. Α	λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῶν γάρ ἐστι δεσπότης ἄγροικος ὀργήν, κυανοτρόξ, ἀκράχολος, Δῆμος Πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρα νομηγία ἐπρίατο δοῦλον βυρσοδέψην, Παφλαγόνα πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα.	40 45
	οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους, ὁ βυρσοπαφλαγών, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην ἦκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων· “ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν, ἐνθοῦ, ρόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον. βούλει παραθῶ σοι δόρπον;” εἴτ' ἀναρπάσας ὅ τι ἂν τις ἡμῶν σκευάσῃ τῷ δεσπότῃ Παφλαγῶν κεχάρισταί τοῦτο. καὶ πρόην γ' ἐμοῦ μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικήν, πανουργότατά πως παραδραμῶν ὑφαρπάσας αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην. ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει κοῦκ ἔῃ τὸν δεσπότην ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων δειπνοῦντος ἐστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας. ᾄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾶ. ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὀρᾶ μεμακκοακότα, τέχνην πεπόηται· τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς ψευδῆ διαβάλλει· κᾶτα μαστιγούμεθα ἡμεῖς· Παφλαγῶν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ λέγων τάδε· “ὄρᾶτε τὸν Ὑλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον; εἰ μὴ μ' ἀναπέισετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον”. ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσιον χέζομεν.	50 55 60 65 70